

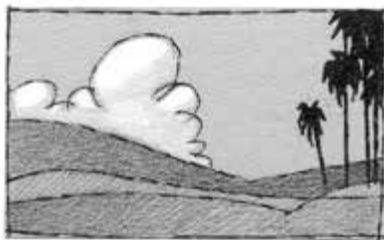
EL MICALET GALÀCTIC

Llegendes del Sol i de la Lluna

Carles Cano

Dibuixos de Paco Giménez

L'ORIGEN DEL DESERT

Prefaci

Sóc persona aventurera i la veritat, no molt sensata, així que quan uns amics em proposaren de fer un viatge travessant el desert del Sàhara, no m'ho vaig pensar gens ni mica. Enllestírem tots els preparatius i a la data prevista ja ens trobàvem davant les primeres dunes. Encara que no aconseguírem travessar-lo del tot, les mil històries i peripècies el convertiren en un viatge molt allixonador.

Viatjant pel món, sense buscar-ho, de vegades, trobes petits tresors que encara perduren immaculats, m'explicaré:

A l'eixida d'un oasi prop de Tamanrasset trobàrem una caravana de tuaregs acampada; ens indicaren que era millor no seguir avant amb aquell simun, que caldria esperar que amainara; i ens convidaren al seu te repetides vegades, cosa que significava que érem ben rebuts. Per als tuaregs hi ha poques coses importants: el desert, que és sa casa; la llibertat, l'amistat i l'hospitalitat, que són sagrades; les estrelles i la lluna, que els serveixen de guia, i algunes poques coses més. Per això, les seues llegendes en parlen tan sovint.

Després de prendre te i de compartir el nostre menjar i el d'ells, un vell targuí d'ulls clars, barba honesta i mans i cara colrades pel desert, començà a contar una fantàstica història sobre l'origen del seu poble, del desert i de la Via Làctia; aquesta que ara us contaré.

Contaven els vells savis (Al·là, el qui tot ho pot, els tinga al seu costat) que hi va haver un temps, fa mil i un anys, en què tota aquesta sorra i desolació que ara ens envolta era un verger immens, sempre florit, on cantaven els rius i creixien alegrement els arbres formant atapeïts boscos plens de criatures misterioses i d'animals de pèl i de ploma; a més a més, tota classe de plantes i herbes salutíferes i mengívoles creixien ací i allà encatífant la terra de manera que no hi quedava ni una sola clapa.

Un oratge sempre dolç feia generosa i abundosa de fruits la terra. Ben bé s'hi podien instal·lar una o algunes tribus, i així passà. En aquell temps poblaren aquesta terra una nissaga de gegants, tan

ben conformats com nosaltres, però que quasi ens doblaven la grandària. Construïren la seua ciutat en una gran illa que formaven dos braços del riu principal i la vila començà a créixer i a omplir-se de palaus i cases sumptuoses, i prompte ocupà les ribes exteriors del riu, comunicades amb l'illa per sòlids ponts.

Entre els habitants d'aquella ciutat es distingia un gran guerrer anomenat Agmar, brau entre els braus i l'arquer més expert de tots els qui tenien el privilegi d'utilitzar aquesta arma. Ningú no podia comparar-se-li, ni de bon tros, en destresa i habilitat amb l'arc i les fletxes: era capaç d'enfilar una mosca a vint vares de distància! A més, cap dels altres arquers podia reunir la força suficient per a tibar el seu arc; per tot això i la seua rectitud i equitat era admirat i respectat per tots.

Amb tota classe de cacera als boscos del voltant, a casa mai no li faltava l'aliment, per bé que era respectuós amb la natura i mai no caçava més d'allò que necessitava.

Succeí que un dia qualsevol en què havia eixit de bon matí a caçar al bosc, travessà el cel un gran ocell blanc i negre. Agmar l'apuntà amb el seu arc i el travessà amb una fletxa. L'au féu un espasme en l'aire i caigué recta com un fil. En arreplegar la peça, s'adonà que duia alguna cosa al bec; li ho llevà cuitosament i, aleshores, va veure que allò brillava

d'una manera especial. Ben mirat semblava un floc de cabells, i de fet ho era. Aquells cabells exhalaven una fragància deliciosa i eren rossos, banyats de sol, com d'or.

Agmar se'n meravellà. En la seua ment prengué forma la idea que la persona a qui pertanyia aquell floc de cabells devia ser la més bella i graciosa entre les dones i decidí anar a buscar-la.

Com que no sabia cap a on tirar, anà a veure Mushli, un vell molt savi que vivia a prop, en una cabanya al mig del bosc. Despertà el vell, que encara dormia, i en mostrar-li el floc de cabells, aquest li digué que allò pertanyia a una atlant, una raça estranya i canviant que hom no sap mai on para. De totes formes, continuà dient-li, les coses dels atlants tendeixen sempre a tornar a ells, així que pots nugar un cabell a la punta d'una de les fletxes, llançar-la a l'aire i potser ella te n'indicarà el camí.

Així ho féu; isqué a una clariana del bosc, nuguà un cabell a la punta d'una de les seues fletxes, la llançà a l'aire sense direcció i... la fletxa féu un revolt, es deturà en l'aire i agafà una direcció totalment diferent a l'impuls rebut.

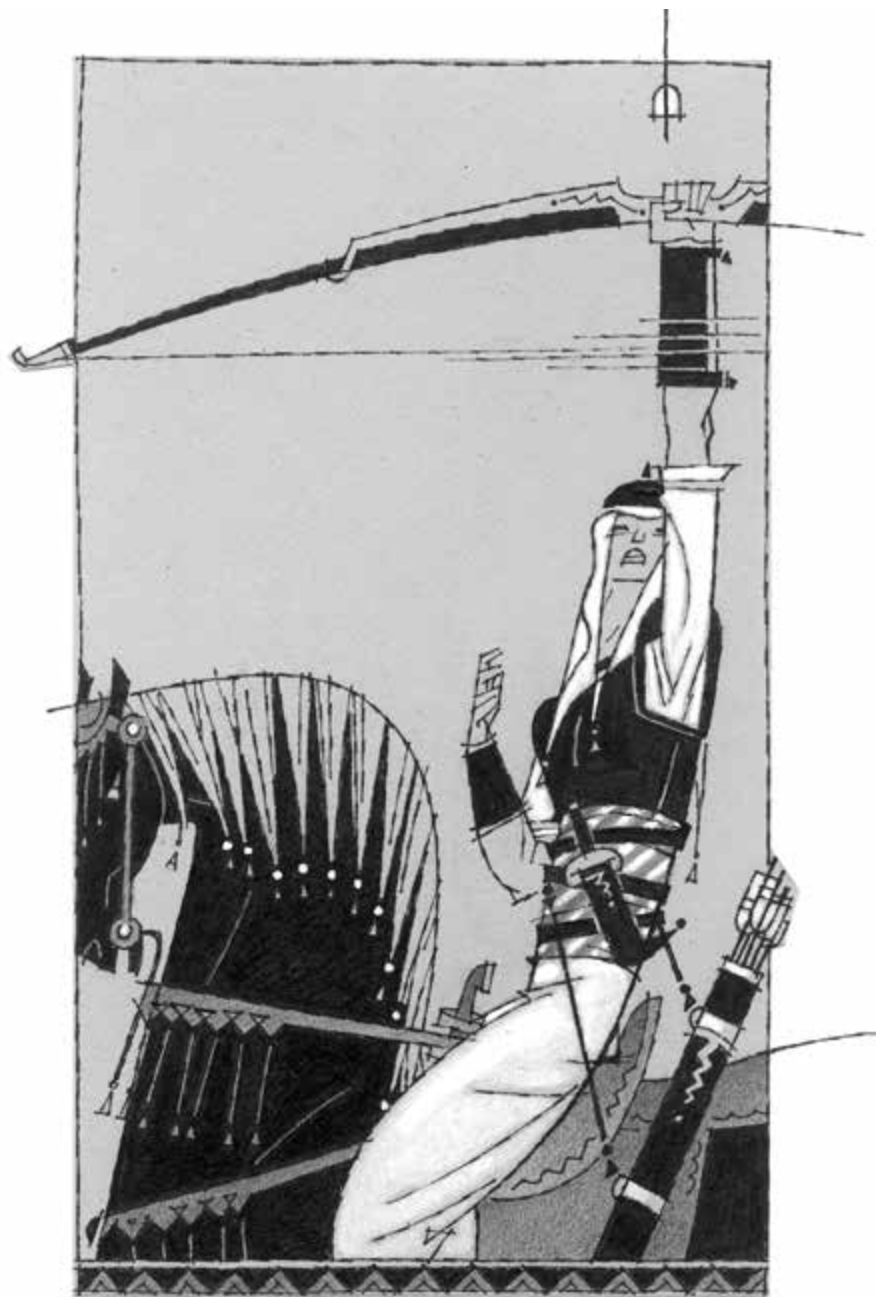
Agmar començà a córrer darrere la fletxa, que deixava una traça daurada i brillant al cel que anava esborrant-se a poc a poc.

La fletxa solcà el vent com un núvol de tempesta, isqué dels boscos i anà a parar al cim d'una

muntanya erma i negra. Agmar, esgotat, arribà fins allà seguint el rastre daurat i, llavors, va veure cap a on assenyalava la fletxa. Un calfred li recorregué el cos de dalt a baix, perquè en aquella direcció no hi havia res que no fóra una gran extensió de terra negra i un desert d'aigua anomenat mar. De tota manera, s'havia proposat trobar aquella a qui pertanyia aquell joiell de cabells i pensava que res no podria deturar-lo.

S'encaminà cap a on el destí li marcava i arribà al capdavall, quan el sol començava a caure, a la vora d'un mar calmós que llepava amb una gran llengua blanca les roques i l'arena rogenca. Escrutà l'horitzó, infinit i buit; després s'assegué en una roca per a pensar. A l'acte li vingueren al cap fantàstiques històries que l'angoixaren. Potser l'ama dels cabells era una dona del mar, d'aquelles que els griots contaven que vivien en forats al fons dels mars i que eren meitat peixos i meitat dones; o potser vivia més enllà de l'horitzó, on la terra s'acaba i s'obri l'abisme immens on habiten les pèrfides criatures que furten la memòria dels homes.

Dubtós, incert encara del camí que li calia prendre, llançà una vegada més, cap amunt, la fletxa per assegurar-se'n. La fletxa muntà més lluny d'on podia distingir-se. En perdre l'impuls, en comptes de detenir-se i començar a caure, es disparà cap al mar tot descrivint un gran arc daurat que restà un

moment al cel, caigué en l'aigua i s'enfonsà. No hi havia cap dubte: aquell era el camí. Però, com podria recórrer-lo?

Pensava com s'ho podria fer, i així restà una bona estona, quan isqué quasi a la seua vora un gran peix malferit amb la fletxa que ell havia llançat a la boca i li l'espentà cap a ell; mirà alegrement Agmar i féu un parell de tombarelles.

Resultava que davall aquelles tranquil·les aigües, havia tingut lloc, moments abans, un combat ben singular: un gran peix de la mort atacava un dofí i estava a punt de posar fi a la seua vida quan un punt brillant s'enfonsà vertiginosament en l'aigua i travessà l'atacant de part a part.

Agmar replegà la seua fletxa i hi va veure encara senyals de sang. Es va imaginar el que havia passat i saludà amb un somriure les alegres mostres d'agraïment d'aquell dofí.

Mentre mirava el peixot i en reia les gràcies, pensà en veu alta.

—Tant de bo que tu sables com arribar a les canviants terres dels atlants!

En aquell moment el dofí se submergí i tirà mar endins si jutgem pel deixant blanc que restava darrere.

Al cap de poc de temps tornà, però no ho féu sol, sinó acompanyat de sis dofins més, germans seus. Entre tots, jugant, espentaven una cosa blanca. En

arribar prop de la vora, la llançaren a terra i Agmar va veure el que era: una gran petxina blanca i estriada de la grandària d'una petita barca que duia, nugades al voltant seu, set cordes grosses trenades amb algues. Els dofins botaven i clapotejaven fora de l'aigua fent un gran escàndol, i ell compregué el que li volien dir. Es col·locà dins la petxina i, de seguida, els dofins agafaren els caps de les cordes amb la boca i empengueren el camí.

L'estranya carrossa marina anava tan de pressa que quasi no tocava l'aigua. Una finíssima pluja d'esguits anava caient damunt d'ell, i les gotes que se li quedaven damunt descomponien els últims rajos d'un sol encés que es colgava en un horitzó moradenc, tot donant-li una lluïssor màgica.

Els habitants del mar eixien a veure tan pintoresca carrossa marina i molts d'ells s'afegien al darrere formant una llarga comitiva que feia bullir la mar per allà on passava.

La lluna isqué del cau per besar la terra amb la seua llum platejada; amb ella isqueren els peixos de llum. Milers de peixos amb llums als ulls, al cos, a les translúcides cues... roges, grogues, verdes, blanques... Com si fos una pluja d'estels que haguera caigut sobre la mar. Nadaven al voltant de la carrossa i hi formaven grups de colors; es barrejaven fent policromes caravanes de punts brillants o bé dibuixaven formes divertides, com

ara una acolorida cua darrere la petxina o ales als costats.

Van viatjar tota la nit acompanyats d'aquella munió festívola i lluminosa. Quan a la seua dreta l'alba començà a esquinçar la negror, restaren una altra vegada sols. Poc després, abans que el sol traguera el cap, els dofins es posaren a descriure cercles en l'aigua cada vegada més i més ràpids, fins adquirir un ritme, vertiginós. Agmar hagué d'agafar-se ferm a les vores de la improvisada embarcació per no caure a l'aigua. Aleshores, com més ràpids anaven els dofins, amollaren les cordes, i Agmar i la petxina isqueren disparats cap al cel a gran velocitat en direcció a llevant. En pujar a gran altura veié una terra bromosa rere la qual s'insinuava ja clarament el sol i cap a on es dirigia volant.

Aterrà estrepitosament en un camp d'estranyes plantes que s'amagaren al primer moment i després anaren sortint a poquet a poquet. A mesura que s'alçava el dia, anaven desapareixent les bromes, i al bell mig d'una vall verda i resplendent començava a reluir una ciutat d'or que Agmar albirava des d'un dels turons que envoltaven aquella vall.

Un atapeït bosc s'estenia entre ell i la ciutat. D'un primer colp d'ull no veié cap camí; buscà i buscà però no en trobà cap. Vorejava el llindar del bosc en la seua recerca quan, de sobte, un gran animal amb les banyes ramificades passà prop d'ell.

Agmar tenia fam i, ràpidament, l'apuntà amb el seu arc. Anava a disparar quan l'animal es deturà i el mirà fixament als ulls, amb una mirada tendra i suplicant. Restaren un moment així, home i bèstia mirant-se de fit a fit; per fi, Agmar abaixà l'arma i el deixà anar. L'animal, mansament, girà cua i s'endinsà en el bosc per una entrada dissimulada en una espessa bardissa. Ell el seguí i, al cap de poc, es trobà al bosc en una espècie de túnel que s'esmunyia per l'arbreda. Davant d'ell sentia les petjades ràpides del seu amic de les banyes esveltes que en poc temps es perderen.

Semblava com si els arbres s'anaren apartant al seu pas; i tot de sons estranys i melodiosos arribaven a les seues oïdes esporuguides. El camí feia molts revolts i, de vegades, algun fil de llum s'escolava entre el fullam. A dreta i esquerra s'obrien de tant en tant bifurcacions temptadores, però ell seguia recte convençut que aquell era l'únic camí que portava a l'eixida d'aquell laberint d'arbres, i n'estava ben cert: els altres no portaven enlloc. Cap dels mil sortilegis i encanteris d'aquell bosc no pogué afectar-lo perquè havia perdonat la vida al senyor del bosc i aquest no permeté que cap desgràcia ocorreguera al brau guerrer.

Isqué al capdavall del bosc i, davant seu, trobà una muralla de gran alçada que rodejava la ciutat. Una de les portes, tanmateix, era oberta i per allí entrà

Agmar. Al moment, un pollastre d'or que hi havia dalt d'una columna va cantar delatant la seua presència. De seguida una colla d'homes forçuts i grans com ell el rodejà i no li donà ocasió de defensar-se.

El van portar al palau més bell de la ciutat, que era tot d'or, i el tancaren en una presó assolellada i lluent que també era d'or. Poc després, li portaren tota classe de menjars deliciosos i bons vins. Pensà que, per a ser una presó, no s'hi estava gens malament. S'adormí una estona amb la panxa ben plena i el despertà la fressa de les claus que obrien la seua cel·la. El portaren per llargs corredors i amples sales daurades fins arribar a presència del rei.

El rei duia al cap un gran turbant de color grana ornat amb un ocell, i vestia alegres sedes que no aconseguien canviar el seu posat trist i seriós. Sense moure un sol múscul de la cara, li preguntà quin era el motiu de trobar-se allí i com havia pogut arribar-hi. Agmar relatà el seu viatge màgic i explicà el motiu que l'havia dut a aquelles llunyanes terres: anava a la recerca d'aquella a qui pertanyia aquell floc de cabells. Mentre deia això, s'havia tret els cabells d'una petita bossa de vellut on els portava i els mostrava sobre la mà oberta.

El rei i els seus consellers se li acostaren amb els ulls desorbitats; un gran gest de sorpresa deformava les seues cares. No podien donar crèdit al que veien! Aquell era el floc de cabells de vida de la seua filla!